

nemlig Stiftsøvrigheden, og dette mener Flertallet at maatte gaa imod, idet det gaar ud fra, at man ikke kan opnaa den Ensartethed, som er aldeles nødvendig, hvis dette Forhold skal blive til det, man tænker sig, det bør være, med mindre det bliver Ministeren, der foretager Udnævnelser. Der er al Sandsynlighed for, at hvis de vedkommende skal vælges efter bunden Indstilling fra Stiftsøvrighederne, vil der i de forskellige Stiftsøvrigheder gøre sig forskellige Hensyn gældende, saa at den Ensartethed, som tiltrænges og er nødvendig, ikke opnaas. Derfor bør det være Ministeren, der foretager Udnævnelser. Endvidere er der her det Hensyn at tage, at Statskassen efter Lovforslaget skal yde Tilskud. Naar det er Tilfældet, mener Flertallet, at Rigsdagen bør være i Stand til at øve sin Kritik saaledes, at Kritiken kommer til at betyde noget, over de Ansættelser, som finder Sted, og det Arbejde, der bliver udført af dem, der ansættes, men en saadan Kritik øvet mod Mænd, der er valgte af Ministeren efter Indstilling af Stiftsøvrighederne, vil intet betyde, thi Stiftsøvrighederne sidder helt uangribelige og kan blæse Rigsdagen et Stykke. Det kan være dem ligegyldigt, hvad Rigsdagen mener, deres Afgørelser kan der ikke rokkes noget ved. Vi mener altsaa, at vi paa dette Omraade skal holde os til den Affattelse, som Lovforslaget oprindeligt har haft.

Med Hensyn til Lønningsmaaden er der ogsaa Uoverensstemmelse mellem Landstinget og Folketingets Flertal. Ifølge Landstingets Affattelse af Lovforslaget skulde der til disse bygningskyndiges Honorarer m. v. bevilges det nødvendige Beløb paa de aarlige Finanslove. Men naar vi nu fik den Ordning, at det i Virkeligheden er Stiftsøvrigheden, der ansætter de vedkommende, enten man nu kalder dem Konsulenter eller bygningskyndige Raadgivere, har Rigsdagen en Forpligtelse til at bevilge de Beløb, der udfordres til dem, men det er en helt anden Myndighed, der fastsætter Størrelsen af Beløbene, og det Forhold, mener Flertallet, er ganske uholdbart. Rigsdagen bør til enhver Tid vide, hvilket Beløb der skal anvendes til disse Folk. Derfor holder vi paa, at Ordningen bør være saaledes, som Ministeren oprindeligt har foreslaaet den, og som den en Gang er vedtaget her i Folketinget: at der fastsættes et aarligt Beløb til dette Øjemed, og hvis det ikke kan slaa til, maa det, der yderligere udkræves, betales af den paagældende Lønningsfond. Vi

ønsker altsaa Loven paa dette Omraade ført tilbage til den Affattelse, den havde, da den sidst forlod Folketinget.

Under denne Sags Gang her paa Rigsdagen har der den ene Gang efter den anden lydt Røster om, at Loven burde tidsbegrænses, saa at Lovgivningsmagten om nogle Aar kunde se, hvilket Resultat Institutionen havde skabt, og derefter tage Stilling til, om den skulde vedblive at bestaa eller den skulde ophæves. Den Tanke har Flertallet ikke villet modsætte sig, og vi stiller derfor Forslag om at tidsbegrænse Institutionens Varighed. Vi sætter Tidsbegrænsningen til 5 Aar ud fra den Betragtning, at hvis man skal opnaa noget betydende i denne Sag, er det nødvendigt, at de Mænd, der ansættes, faar Lejlighed til at rejse omkring i Stifterne og opmaale Præstegaardene, indtegne dem i Synsprotokollen og beskrive dem der, saa at de aarlige Syn og i det hele de Autoriteter, der har med Præstegaardenes Vedligeholdelse at gøre, til enhver Tid kan se, i hvilken Tilstand Præstegaarden var ved den paagældende Lejlighed, se, hvilken Mangler der var, som skulde afhjælpes, i det hele gøre sig fortrolig med, hvorledes Præstegaardens Bygningsforhold er. Men et saadant Arbejde vil ikke kunne udføres i et kortere Tidsrum end 5—6 Aar. Derfor fastsætter vi denne Tidsgrænse. Men der er en Grund til, der taler for at vælge denne Tid, thi som ærede Medlemmer ved, ligger der et Lovforslag her i Rigsdagen angaaende Præstelønninger, og der er vel al Sandsynlighed for, at den Lov kommer til Revision igen om 5 Aar. Da Præsternes Lønningsforhold har en nøje Forbindelse med Præsternes Boligforhold, hører disse Love i nogen Grad sammen, og ogsaa det gør, at man regner, at de 5 Aar vil være en passende Tid at fastsætte for Institutionens foreløbige Varighed, hvorefter Rigsdagen altsaa staar frit i Forholdet til disse Konsulenter, eller hvad man nu vil kalde dem. For at ikke de to Loves Revisionsbestemmelser skal komme i Kollision — idet det kunde tænkes, at det andet Lovforslag ikke blev færdigt nu, men blev udskudt til et senere Tidspunkt, saa at der kunde gaa et Aar længere —, har vi givet vort Forslag den Form, at disse to Love skal revideres samtidig, og i Tilfælde af, at der ikke opnaas Enighed om Opretholdelse af Institutionen, falder den bort ved den paagældende Samlings Slutning.

Flertallet stiller altsaa disse Ændrings-